

Bij het afscheid nemen gaf ze me vier dukaten in de hand, met daarbij de belofte dat ze me bij de eerste beste gelegenheid meer zou geven. Ze hield daarin getrouw haar woord, want ik geloof dat ze me in de vijf weken waarin ik genoodzaakt was om in bed te blijven liggen nog drie keer in dezelfde vormomming kwam bezoeken en mij meer dan zeventig gulden gegeven heeft, zonder daar de nieuwe kleding die ze voor mij had laten maken bij op te rekenen. Dat alles deed ze in de hoop dat we nog eens de gelegenheid zouden vinden om door de huwelijksband voor altijd aan elkaar verbonden te worden. Ik weet niet welke bekoorlijkheden dit lieve meisje in mij zag dat die haar zulke buitensporige dingen liet doen, want mijn eigenliefde heeft mij nooit zo verblind dat ik niet kon zien dat er knappere en welsprekendere mannen dan ik bestonden. Maar het schijnt dat de hemel haar dit rampzalige lot toegekend had.

Toen ik eenmaal weer zo ver genezen was dat ik weer de straat op kon, hield ik mijn verkering met de verliefde Maayke in stand. Hoe langer het duurde, hoe minder ze in staat was om haar liefde te kunnen weerstaan. Uiteindelijk gaf ze mij door wel honderd tekens te kennen dat ze graag van de ondragelijke last van haar maagdelijkheid verlost wilde worden. Ze werd zo vrijmoedig dat ze af en toe, wanneer we het er over hadden en een beetje om heen onderwerp heen draaiden, zeer vreemde grepen deed, waar ik helemaal geen behagen in schepte omdat ik niet had waar ze zo naar verlangde, en wat ik haar maar al te graag had willen geven (want ze was de lelijkste niet en bovendien had ze erg veel voor mij gedaan) als de natuur mij daarvan had voorzien. Maar nu moest ik helaas allerlei uitvluchten zoeken om aan iets te waar menig ruiter zich er zeer gelukkig mee zou hebben geprezen. Hierdoor kwam het dat ze meerdere keren zeer gekwetst van mij wegging. Ze durfde namelijk niet openlijk te zeggen wat het probleem was, maar ze had wel door dat ik haar hints maar niet wilde begrijpen.

Op een zekere avond, toen ze me meer dan gewoonlijk had laten weten waar het haar aan ontbrak, had ze er zo'n genoeg van dat ik haar dartele liefkozingen niet beantwoordde dat ze met tranen van spijt in haar ogen mijn koelheid verweet.

"Hendrik, Hendrik," zei ze onder andere. "Gij doet alsof je me niet begrijpt, maar de tijd zal nog wel komen dat je spijt krijgt dat je zo'n mooie kans hebt laten liggen." Hierop, alsof ze zich schaamde voor wat ze had gezegd, verliet ze het huis, zonder dat ik haar met de beleefdste woorden ter wereld tegen kon houden.